

Міністерство освіти і науки України
Київський національний університет будівництва і архітектури
Комітет з питань організації державної влади, місцевого
самоврядування, регіонального розвитку та містобудування Верховної
Ради України
Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України
Фонд інституційного розвитку української науки
ВГО «Ліга інтернів»
Фонд Ебергарда Шьока (ФРН)
Фонд підтримки будівельної галузі (ФРН)
Краківський політехнічний університет ім. Тадеуша Костюшко
(Польща)
Караденізський технічний університет (Туреччина)

УРБАНІСТИЧНИЙ ФОРУМ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

ЧАСТИНА ДРУГА

СТУДЕНТСЬКІ ЧИТАННЯ

КИЇВ 2023

Рекомендовано до друку Вченою радою КНУБА, прот. № 10 від 26.06.2023 р.

Редакційна колегія

Куліков П.М. – д.е.н., проф., ректор КНУБА (голова)

Мьоллер П. – член правління, Директор, Фонд Ебергарда Шьока (Німеччина)

Вайзе Т. – віце-президент Фонду підтримки будівельної галузі

Скрипнюк О.В. – д.ю.н., проф., академік НАПрН, Заслужений юрист України, Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України

Тарута С.О. – народний депутат України, Президент Асоціації народних депутатів України

Андрєєв С.О. – д.н.держ.упр., проф., КНУБА

Деревінський В.Ф. – д.і.н., проф., КНУБА

Згурська В.Л. – к.п.н., доц., КНУБА

Йелда Айдин Тюрк – PhD, доц., Караденізський технічний ун-т (Туреччина)

Карпунцов В.В. – д.ю.н., проф., КНУБА, ГО «Ліга інтернів»

Кобиларчик Ю. – д.арх, проф., Краківська політехніка (Польща)

Ковальчук О.М. – к.ю.н, доц, КНУ імені Тараса Шевченка

Малкевич А. – д.п.н., проф. (Польща)

Мамедов А.М. – к.т.н., доц., КНУБА

Мамонтов І.О. – к.ю.н., проф., Заслужений юрист України, КНУБА

Марченко М.В. – к.ю.н., Фонд інституційного розвитку української науки, КНУБА

Ноняк М.В. – к.е.н., Інститут держави і права імені В.М. Корецького, КНУБА

Оніщенко Н.М. – д.ю.н., проф., академік НАПрН, Заслужений юрист України, Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України

Перегада Є.В. – д.п.н., проф., КНУБА

Сердюк Н.А. – д.ю.н., проф., КНУБА

Тригуб Р.М. – к.т.н., доц., КНУБА

Халабуденко О.А. – к.ю.н., доц., КНУБА

Шебек Н.М. – д.арх., проф., КНУБА

Ярошук І.В. – к.і.н., доц., КНУБА

Рецензенти:

Безклубий Ігор Анатолійович – доктор юридичних наук, професор

Дьомін Микола Мефодійович – доктор архітектури, професор

Урбаністичний форум. Зб. наук. пр. За мат. міжнародних наукових конференцій «Просторове планування» (28 квітня 2023 р.) та «Будівельне право» (5 травня 2023 р.). В 2-х ч. Київ–Тернопіль: КНУБА, «Бескиди», 2023. Частина 2 Студентські читання. 287 с.

ЗМІСТ

Бабіченко Д. Роль митця у відбудові повоєнної України: проміжний ракурс	6
Базирін А. Проблеми щільної забудови в населених пунктах та способи їх вирішення	10
Борисенко Є. Руйнування культурної спадщини України – воєнний злочин рф	13
Будник А. Системи позавуличного міського громадського транспорту. Класифікація, приклади	16
Вершина Є., Шуліка Н. Імплементация норм міжнародного права щодо недопущення депортації населення в умовах воєнних дій	42
Гайдаєнко А., Парфентьев В. Правові засади місцевого самоврядування	47
Гармаш В. Вплив воєнних дій на майбутнє урбаністики України	53
Гончар Ю. Корпоративна соціальна відповідальність в умовах післявоєнної відбудови	55
Гончаренко В. Сучасне українське мистецтво та культура під час російсько-української війни, та їх можливий розвиток у післявоєнному періоді ...	61
Гоцький Д. Вплив руйнування міст під час війни на створення нової міської забудови	65
Дідія Д. Напрямки розвитку мистецтва під час післявоєнної відбудови України	67
Зачоса О. Застосування системи розумного міста для відбудови міст України	73
Зимін К. Творчий здобуток діячів культури та мистецтва як чинник впливу на формування містобудівних схем великих міст України (від середини XVI до початку XX ст.).....	81

<i>Іванова В.</i>	
Дослідження становлення української символіки під час подій Революції Гідності	85
<i>Іванюк Ю.</i>	
Цілі сталого розвитку ООН як рамка для розроблення стратегії розвитку сучасного міста (на прикладі м. Київ)	89
<i>Крилова Т.</i>	
Розподіл потоків пішоходів й автотранспорту на різні рівні (зокрема, під землею). Питання безпеки (на прикладі Києва).....	94
<i>Кукушкіна Ю.</i>	
Можливості й виклики післявоєнної відбудови й розвитку України	113
<i>Логвиненко Д.</i>	
Метрополітен майбутнього в просторі міста.....	120
<i>Локшук Д.</i>	
Медіа як інструмент європейської інтеграції	125
<i>Лонська А.</i>	
Тунелі міст Європи.....	129
<i>Майський Д.</i>	
Як архітектори вражень та середовище існування впливають на сприйняття простору індивідом.....	139
<i>Матвійчук А.</i>	
Роль Президента України у національному механізмі захисту прав людини відповідно до статей 102, 104, 106 Конституції України	144
<i>Махновська Д.</i>	
Висвітлення Голодомору 1932-1933 рр. в газеті «The New York Times» англо-американським журналістом Волтером Дюранті	148
<i>Наварчук Я.</i>	
Урбаністичні тенденції відбудови міст після війни (на прикладі міста Київ)	152
<i>Нечай П.</i>	
Просторове планування та розвиток житлового фонду зруйнованих міст післявоєнної України.....	158
<i>Панченко К.</i>	
Вплив Радянського Союзу на просторове планування міст України	163
<i>Пастушок А.</i>	
Мілітаризм як ідеологічна складова автократичних режимів	166
<i>Перепелюк Є.</i>	
Місце спадщини радянського минулого у формуванні європейського образу міст України.....	173

Петренко Б. Проект штучного освітлення (схеми, методи) підземного простору.....	178
Підпригора В. Історичні приклади масштабної післявоєнної відбудови міської інфраструктури: уроки для України.....	193
Присташ К. Дослідження та розбудова підземного простору на прикладі китайського міста Ченду.....	197
Проценко А. Соціальний захист працівників як складова формування європейського образу України	209
Сотникова С. Культурні цінності Криму в умовах російської окупації півострова	216
Стоянов О. Вирішення проблеми зберігання автотранспорту з використанням підземного простору (на прикладі міста Київ).....	221
Троценко Є. Вплив релігійних конфесій на розвиток інфраструктури міста Києва	245
Фесюк О. Європейські цінності українців під час воєнних дій	250
Фурман А. Економічна та екологічна безпека підприємств будівельної галузі в умовах війни	257
Харко К. Перспективи європейського вибору України.....	265
Хобта М. Вплив російсько-української війни на свідомість українських художників.....	273
Шевчук Т. Радянські будівлі: недоліки та шляхи удосконалення.....	276
Шинкар К. Вплив на розвиток міст та регіонів вимушеної міграції українців	280

*Костянтин Харко,
студент ОП «Політичний менеджмент»,
Київський національний університет будівництва і архітектури
Науковий керівник: д.п.н., проф. Перегуда Є.В.*

ПЕРСПЕКТИВИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ВИБОРУ УКРАЇНИ

Дана тема є актуальною ще з часів отримання незалежності. До цієї теми неодноразово зверталися В. Горбатенко, Є. Камінський, В. Врублевський, В. Кременя, М. Михальченко, Ф. Рудич, М. Томенко. Зокрема, в інституційному відношенні таким дослідженням займалися Національний інститут стратегічних досліджень та Інститут міжнародних відносин і Центра Разумкова зокрема у Зовнішньополітичній стратегії України і роль України в європейській та євроатлантичній безпеці. Також виходили праці, монографії які були присвячені кооперації ЄС та України в окремих галузях суспільного життя. Зокрема в сфері інформаційної політики «Інформаційна політика України: Європейський контекст» [1]. Також і в освітньому полі О. Глушко «Європейський вектор освітніх реформ в Україні» [2] так і в економічному «Європейський вектор міжнародної економічної діяльності України» [3]. Проте не зважаючи на значний обсяг наукових праць українсько-європейських відносин проблематика актуальності європейського вектору буде завжди на часі.

По-перше ця тематика багатоаспектна зокрема політологічним. По-друге процес інтеграції України в Європейський союз набуває інституційних ознак у зв'язку з подачею заявки на членство в ЄС і надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС. По-третє нестабільним розвитком зовнішньо-політичних, світових політичних процесів. Чудовим прикладом можуть бути антиєвропейські настрої та ж сама Італія і прихід до влади Джорджи Мелоні одної з засновників партії Брати Італії. У Греції є "План Б", у Великобританії Партія незалежності Сполученого королівства (UKIP), а в Німеччині - "Альтернатива для Німеччини" (AfD). Все це сили які не є найпалкішими прихильниками

європейського єднання і ці події відповідно можуть вплинути на процеси взаємодії України та ЄС. Крім того серед політичних сил України зокрема які є діючими в протистоянні російській агресії що вони не є палкими прихильниками інтеграції в ЄС наприклад націоналістичні сили. І тому ми можемо сказати, що в перспективі питання інтеграції України в ЄС і форм такої інтеграції є ще не вирішені. Тому питання українсько-європейської інтеграції потребуватиме постійної аргументації і саме тому ця проблема залишається актуальною. Слід зазначити що для поглибленого дослідження проблеми потрібно буде використати нові теоретичні підходи і випробовувати їх. Зокрема це стосується інституційного підходу і на нашу думку є одним з найбільш доцільних при взаємодії України та ЄС.

Та крізь революційні процеси народ України обрав курс на інтегрування в європейську спільноту. Цей вибір став очевидним після 2014 року та виявив наш остаточний вибір орієнтації. Здобуття Україною державної незалежності започаткувало якісно новий етап розвитку вітчизняної історичної науки, зумовлений відмовою від традиційних схем догматичного марксистсько-ленінського підходу. Перед історичною наукою постала об'єктивна необхідність переосмислення української історії та її місця у світовому загальноісторичному процесі. Цей новий етап також характеризується зростанням та значним посиленням інтересу науковців до вивчення проблем всесвітньої історії та історії міжнародних відносин, зовнішньої політики незалежної Української держави. Виходячи з того, що історія людства є не лише історією народів, з яких воно складається, а ще й історією їх взаємодії, в останні роки збільшилася увага науковців до минулого міжнародних відносин, що включає зовнішню політику й дипломатію у межах загальноісторичних процесів. Новітня історіографія розглядає міжнародні відносини як систему політичних, соціальних, культурних, військових, правових та інших зв'язків між державами і народами. По мірі посилення євроінтеграційних процесів України зростає інтерес до міжнародних відносин. Кожна із цих складових має історичний сегмент, а значить і належить до завдань історієписання. Але робота над

перебудовою неоінституціоналістським підходом триває і його незалученість і слабе використання діє на нас нині.

Відтак метою свого дослідження автор обрав аналіз формування європейського вектору зовнішньої та внутрішньої політики України з врахуванням неоінституціоналістського підходу. І аналіз окремих аспектів інституційного підходу при взаємодії України та ЄС.

Новий інституціоналізм чи неоінституціоналізм — методологічний підхід у вивченні політології, економіки, організаційної поведінки та соціології, який досліджує, як інституційні структури, правила, норми та культури стримують або спонукають вибір та дії людей, коли вони є частиною політичної інституції. [4] Цей підхід помітно розвинувся серед американських науковців у 1980-х роках. А сам інститут ж це сукупність формальних і неформальних норм правил моделей повторювальної поведінки які регламентують, структурують відносини між носіями соціальних ролей в певній сфері суспільного життя.[5] При цьому він має багато напрямів практично усі ці напрями можуть використовуватися при взаємодії України та ЄС. Наприклад історичний інституціоналізм процес зв'язків України і країн що входять до ЄС мають давню історію на формування сучасної зовнішньої політики України щодо ЄС. Згадати ту ж саму Анну Ярославну королеву Франції і дочку Ярослава Мудрого, участь козаків в період початку нового часу в суспільно-політичних подіях Європі. Юрій Котермак-Дрогобич який став першим ректором Болонського університету і 1 університету в світі. Також перебування українських земель у складі Австрійської імперії пізніше у Австро-Угорській імперії. Та протягом 20 століття європейські ідеї значно впливали на розвиток подій в Україні. Буде доцільно згадати 1917 рік це вплив марксизму саме європейсько-ідеологічного. 1991 рік революція проголошення незалежності, крах СРСР як наслідок проникнення на територію колишньої УРСР західних демократичних ідей. З цього випливає, що історичний контекст значно вплинув на формування подій в Україні. Відповідно історичний інституціоналізм є важливим напрямом який може використовуватись при аналізі взаємодій України і Європи. Інституціоналізм раціонального вибору він акцентував на тому що на інтересах політичних акторів які можуть привноситись ззовні або

формуватися завдяки певній інституційній структурі. В цьому контексті ми можемо аналізувати як формування європейського вектору зовнішньої політики України. На це формування впливали корпоративні інтереси українських еліт, діячів.

Одним з напрямів неоінституціоналістського підходу є міжнародний інституціоналізм. Його роль значно поширюється через те, що міжнародні відносини стають дедалі складнішими із-за важкості знаходження компромісу. Тому б я хотів приділити увагу саме цьому напрямку. Аналізом міжнародних інститутів займались до даного дослідження: Т. Герасимчук, Л. Дорош, О. Поліщук. Саме на їх доробки я б хотів звернути увагу в концепції європейського вектору. Водночас автор зазначає, у дослідженнях європейського вектору політики України не завжди використовується повною мірою потенціал такого поширеного нині в світовій науці теоретичного підходу як неоінституціоналізм.

Зокрема Т. Герасимчук, що розглядала концепцію впливу міжнародних режимів на формування зовнішньої політики.[6] А саме визначити основні тенденції й правила взаємодії міжнародних акторів; проаналізувати міжнародний режим як одну з форм співпраці. З огляду на динаміку зміни багатопольярної системи тобто після кінця холодної війни і розпаду СРСР. До нової однопольярної яка змінює вектор міжнародних відносин. Хоча з іншого боку вона так і залишилась двопольярною після 90-х років на фоні росту економічної могутності КНР. Але більш реалістичнішим стає картина багатопольярної системи міжнародних відносин. Держави об'єднуються в різні кола інтересів для досягнення своїх геополітичних інтересів. Наприклад той самий ЛАД, ЄС, АСЕАН ,ОПЕК і свіжо-спечений АUKUS. Основна парадигма це боротьба неореалізму та неолібералізму із якої і виходить теорія міжнародних режимів. В баченні концепції міжнародних режимів Україна і обрала європейський вектор через розширення співпраці з державами ,які мають спільні цінності та інтереси. Тому міжнародний баланс буде стояти лише на ґрунті політичних сил та інтересів, бо у кожної держави є свої національні інтереси та сила на їх реалізацію.

Угрин Л. Я, Демків У.Я. досліджували інтервенції в сучасних міжнародних відносинах крізь призму неореалізму ліберального

інституціоналізму та соціального конструктивізму. [7] В своєму доробку вони вказують на зміну світового порядку і його небезпеці через такі явища. Також вказують на нову термінологію інтервенцій а саме гуманітарну, яка набирає популярності. Зокрема Н. Хомський в книзі «Новий мілітарний гуманізм» вказує на «суперечність між правилами світового порядку, закладеними в Хартії ООН і правами, висловленими у Загальній декларації. Хартія забороняє застосування сили, яке порушує суверенітет держави; Загальна декларація гарантує права людині в репресивних державах, хоча ні в Декларації, ні в резолюціях, що прив'язують її до реальності, не визначений механізм примусового впливу на порушників прав. Проблема гуманітарного втручання пов'язана саме з цією проблемою». Прикладом такої інтервенції є підбурювання сепаратистських настроїв на Донбасі та подальша інтервенція російських військ на цю територію. Також під цей випадок підходить анексія Криму. Для пояснення інтервенційної поведінки держав – важливим є їхнє розміщення в ієрархічній структурі, а не лише внутрішні характеристики й особливості. Це дає змогу визначити наявність основних груп держав, пов'язаних з інтервенціями та гуманітарними інтервенціями: одна група – держави-інтервенти, тобто ті, що застосовують інтервенцію як засіб впливу або є її ініціаторами й забезпечують правові, організаційні, інструментальні аспекти її проведення. Інша група держав – об'єкти інтервенції, статусне становище яких в структурі міжнародної системи, характеризується в сучасній науці поняттями «кризові держави», держави, що не відбулися (Failed States), невизнані держави, а то й –злочинні держави (проблема стратифікації держав, їх статусної класифікації є предметом аналізу багатьох сучасних досліджень). Очевидно, що ці країни не мають права встановлювати принципи взаємовідносин і моделі державної поведінки в системі, а також не мають права впливати на правила втручання у внутрішні справи інших країн. Слід підкреслити, що ці країни часто не мають сил і ресурсів, щоб гарантувати внутрішньополітичний порядок і безпеку громадян, що є виправданням для гуманітарної інтервенції. Також дослідники розглядали ще одну групу держав учасників інтервенційних дій. В.Волфорт називає їх державами «другого порядку»

і вказує, що єдиною альтернативою їхньої поведінки, зокрема в умовах біполярного світу є підтримка одного з полюсів. Сьогоднішня так звана СВО (спеціальна військова операція) назва якої дає, так звану легітимацію для вторгнення на територію суверенної держави. До того перед цими діями РФ визнала так звані ДНР та ЛНР як факт квазі-легітимності. І тут як раз Україна підпадає під цю категорію держав адже її підтримує ЄС та США що знову ж таки вказує на єдиний вірний вибір курсу розвитку на захід.

Л. Дорош розглядала міжнародні відносини з огляду на інституціоналізацію мондіалізму з погляду теорії латентних структур.[8]. Даний дослідник вважає, що світ чекає один із сценаріїв світових змін, а саме інституціоналізація мондіалізму. Тобто утворення наднаціонального уряду і трактування його з огляду на латентні структури. Такі як Більдерберзький клуб, Трестороння комісія, Рада з міжнародних відносин. Суть поглядів цих організацій зводиться до уніфікації планети знищення расових, релігійних, етнічних, національних і культурних кордонів за одночасної поваги до різноманіття культур та народів. Зокрема розподілення «світового уряду» за Більдерберзьким клубом на три центри: європейський, американський, тихоокеанський. З огляду на саме європейський центр Україна може займати одну з важливих ланок. Яка в такому сценарії могла б впливати на зовнішню політику саме європейського центру через свій набір інтересів. Зокрема це може бути у сфері транспорту, аграрної політики, соціального забезпечення тощо. Адже це універсальна країна з високим економічним потенціалом який треба розворушити за допомогою людей які можуть це змінити. Тобто можливість у подальшому мати вагому роль у такому об'єднанні. Навіть тут є досить очевидним те чому вектор зовнішньої політики впав саме на європейський регіон. З огляду на такі тенденції цей вибір вже був призначений і географічним положенням це було закріплено.

Тому хотів би завершити цю роботу словами О. Поліщук. Для України Інституціональний вибір – це кардинальна зміна формальних і неформальних правил, а також способів у ефективності примусу до виконання правил і обмежень. Поняття «інституційний вибір» фактично

злитю з поняттям «інституційна інновація», оскільки майже жодна соціально-економічна проблема не може бути вирішена одним шляхом. Народження нових інституцій та економічних інституцій може бути «відповіддю» на будь-який «виклик» зовнішнього (природного) чинника, але частіше це результат власного саморозвитку суспільства.[9] Тобто це в перспективі кропітка внутрішня робота заснована на інтеграції в європейське суспільство і визначення вектору розвитку в якому і потрібно йти. Адже Україна Європа та світ в цілому зараз стоїть на розвилці через багатовекторність сценаріїв нової системи міжнародних відносин. Бо все в цьому світі взаємопов'язане і не може проходити свій біфоркаційний період без наслідків.

Список використаних джерел

1. Губерський Л.В., Камінський Є.Є., Макаренко Є.А., Ожеван М.А. та ін. Інформаційна політика України: європейський контекст. К.: Либідь, 2007. 360 с.
2. Глушко О.З. Європейський вектор освітніх реформ в Україні. *Український педагогічний журнал* . 2017. URL: <http://surl.li/gujef> (дата звернення: 15.01.2023).
3. Європейський вектор міжнародної економічної діяльності України. *Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2015. URL: <http://surl.li/heakv> (дата звернення: 15.01.2023).
4. Neoinstitutionalism | social science. Encyclopedia Britannica (англ.). Процитовано 27 квітня 2020.
5. Романюк А.С., Литвин В.С., Панчак-Бялоблоцка Н.В. Політичні інститути країн Центрально-Східної Європи: порівняльний аналіз: навч. посіб. За заг. ред. А. С. Романюка ; М-во освіти і науки України, Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. Львів: Вид-во ЛНУ, 2014.
6. Герасимчук Т. Концепція міжнародних режимів у теорії міжнародних відносин. URL: <http://surl.li/heahu> (дата звернення: 15.01.2023).
7. Угрин Л.Я., Демків У.Я. Інтервенції в сучасних міжнародних відносинах: теоретичні аспекти дослідження. URL: <http://surl.li/heawp> (дата звернення: 15.01.2023).

8. Дорош Л. Інституціоналізація мондіалізму: глобальна політика з погляду теорії латентних структур. URL: <http://surl.li/heagj> (дата звернення: 15.01.2023).

9. Поліщук О.В. Міжнародні аспекти інституціоналізації економіки України». URL: <http://surl.li/heajh> (дата звернення: 15.01.2023).

Підписано до друку 01.08.2023 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Зам. № 78-292
Умов.-друк. арк. 11,5. Обл.-вид. арк. 11,9.
Тираж 80 прим.

Віддруковано ФО-П Шпак В. Б.
Свідоцтво про державну реєстрацію В02 № 924434 від 11.12.2006 р.
м. Тернопіль, бульвар Просвіти, 6/4. тел. 097 299 38 99.
E-mail: tooums@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного
реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 7599 від 10.02.2022 р.